

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 47993

C09d, 9/00

Kl. 22-g, 14

Kl. internat. G-09-gt 9/00

Aleksandra Bednarska

Warszawa, Polska

Bogdan Łabęcki

Warszawa, Polska

Sposób otrzymywania zmywacza do parkietów

Patent trwa od dnia 26 lutego 1963 r.

Przedmiotem wynalazku jest sposób otrzymywania zmywacza do parkietów zastępującego wiórkowanie.

Znane dotychczas tego rodzaju środki otrzymywało się przez zmieszanie rozpuszczalników organicznych i substancji woskowych z dodatkiem środków powierzchniowo czynnych oraz wodnych roztworów kwasu szczawowego lub szczawianu sodowo-potasowego. Stosowano również do czyszczenia i mycia parkietów mydło, proszki alkaliczne, czystą benzynę ekstrakcyjną lub środki otrzymywane przez mieszanie tych składników.

Opisane środki nie spełniały jednak całkowicie swego zadania ponieważ powodowały często ciemnienie parkietów oraz nie przywracały drewnu jego naturalnego wyglądu. Ponadto środki te były niebezpieczne i uciążliwe w użyciu.

Celem wynalazku było otrzymanie zmywacza do podłóg drewnianych, który by zmywał i usu-

wał brud, nie powodował ciemnienia parkietów oraz był tani i łatwy w użyciu.

Stwierdzono, że cel ten można osiągnąć jeżeli zastosuje się do tego rodzaju zmywacza odpowiednio dobrany skład ilościowy surowców takich jak: szkło wodne, środek powierzchniowo czynny, benzynę ekstrakcyjną i kołoid ochronny oraz zachowa się właściwą kolejność ich łączenia, a całość zmywacza będzie utrzymana w odpowiednich granicach pH za pomocą kwasu octowego.

Aby otrzymać zmywacz do podłóg drewnianych sposobem według wynalazku, do sodowego szkła wodnego w ilości 5—20 części wagowych dodaje się syntetyczny środek powierzchniowo czynny taki jak sulfapol w ilości 5—30 części wagowych i podczas ciągłego mieszania dodaje się bardzo powoli 10%-owego roztworu kwasu octowego w celu wytrącenia jak najdrobniejszego żelu krzemionkowego aż do momentu doprowa-

dzenia pH od 3,3 do 5,3. Oddzielnie przygotowuje się mieszaninę benzyny ekstrakcyjnej w ilości 10—30 części wagowych z koloidem ochronnym takim jak tyloza, karboksymetyloceluloza lub skrobia, którą dodaje się do mieszaniny żelu krzemionkowego. Następnie dodaje się utleniacz taki jak nadboran sodowy lub perhydrol i całość dokładnie miesza się, aż do uzyskania jednolitej masy.

Podana powyżej kolejność czynności przy otrzymywaniu zmywacza oraz ilości poszczególnych surowców mają zasadnicze znaczenie dla wytwarzania środka o pożądanych właściwościach.

Zachowanie podanej kolejności dodawania surowców przy otrzymywaniu zmywacza pozwala na równomierne nasycenie żelu krzemionkowego środkami myjącymi, a tym samym ma wpływ na jego skuteczność.

Szczególne znaczenie ma stosunek ilości substancji myjących do wytworzonego żelu krzemionkowego, gdyż zmyty brud powinien być pochłonięty przez żel krzemionkowy na miejsce uprzednio zaabsorbowanych substancji myjących.

Przy nieodpowiednio dobranym stosunku ilości substancji myjących do żelu krzemionkowego na przykład przy zbyt małej ilości żelu, zmyty brud może wraz z rozpuszczalnikiem wsiąkać w drewno i powodować jego szarzenie.

Zastosowanie kwasu octowego pozwala na utrzymanie drobnego żelu krzemionkowego o dobrze rozwiniętej powierzchni pochłaniania. Poza tym kwas octowy przy pH w granicach 3,3—5,3,

nie tylko że nie powoduje ciemnienia drewna, ale przywraca mu w dużym stopniu jego naturalny wygląd.

Przykład: 100 g szkła wodnego dokładnie miesza się z 200 g sulfapolu i następnie powoli, podczas ciągłego mieszania dodaje się 150 g 10%-owego roztworu kwasu octowego, aż do otrzymania pH = 4,7. Oddzielnie miesza się 400 g benzyny ekstrakcyjnej ze 150 g skrobi ziemniaczanej i obie mieszaniny łączy się razem dodając równocześnie 10 g nadboranu sodowego. Całość dokładnie miesza się, aż do uzyskania masy o jednolitej konsystencji.

Zastrzeżenie patentowe

Sposób otrzymywania zmywacza do parkietów przez połączenie sulfapolu, rozpuszczalnika, koloidu ochronnego i utleniacza, znamienny tym, że do sodowego szkła wodnego w ilości 5—20 części wagowych dodaje się syntetyczny środek powierzchniowo czynny taki jak sulfapol w ilości 5—30 części wagowych i podczas ciągłego mieszania dolewa się 10%-owy roztwór wodny kwasu octowego, aż do uzyskania pH w granicach 3,3—5,3, następnie miesza się całość z koloidem ochronnym takim jak tyloza, glikocel lub skrobia, benzyną ekstrakcyjną w ilości 10—30 części wagowych oraz utleniaczem takim jak nadboran sodowy lub perhydrol.

Aleksandra Bednarska
Bogdan Łabęcki

